

ikke mere have Raadighed over — meget vel kunne tentes at være saadanne, hvis Soliditet maa siges at være noget tvivlsomt, eller hvor det dog kan stille sig saaledes, at det for en Bank er meget betænkeligt at indlade sig med dem. I Reglen vil der ganske vist maaske ikke være nogen saadan Betænkelse tilføje, navnlig ikke naar vedkommende Forenings Risiko er tiltrækkelig spredt, saaledes som den jo formodentlig er i de Foreninger, som det ærede Medlems Erfaringer spøjte sig til; men man har jo ikke ifølge denne Lovs Indhold Sikkerhed for, at Risikoen ogsaa bliver tilstrækkelig spredt. Naar en Lov som den foreliggende kommer ud, vil man ikke kunne forbyde nogen Forening at konstituere sig og kun vanskeligt kunne negte den Justitsministeriets Autorisation, selv om dens Risiko er lidet spredt, selv om den kun strækker sig over mindre Partier af Landet, og selv om Foreningen der har et meget stort Publikum. Jeg tror derfor, at det nok kunde tentes, at der under denne Lovs Udgide danne sig Foreninger, som Bankerne kunde finde en vis Betænkelse ved at indlade sig med. Dertil maa endnu søies, at der kan komme kritiske Tider i Pengeverdenen. Under almindelige, jævne, gode Forhold skal jeg gjerne indrømme, at det i Reglen ikke vil have stor Vanskelighed for saadanne Foreninger at klare sig; men der kan komme Pengekriser og andre vanskelige Forhold, som gjøre, at det ikke vil være muligt for Foreningerne at faae Laan hos Banker. Bankerne have jo andre Opgaver, og der kan endogjaa være Tider, da de slet ikke have Penge eller i det Mindste kun saa faa, at de paa alle Maader maa indskrænke deres Forretninger. Under saadanne Omstændigheder er det, at det vil vise sig nyttigt at have en Reservefond, og jeg tror ogsaa, at Forbringeren paa en Reservefond staar i en vis Forbindelse med en af de Begunstigelser, som man kræver, den Begunstigelse nemlig, at der skal have en legal Panterer for Kontingentet til Forsikringen, en Ret altsaa, som er af den Bestaaenhed, at den gaar forud for alle andre Panthaveres Ret i Eiendommen. Det vil jo under den Forudsætning, som jeg her gaar ud fra, nemlig at Risikoen kun er lidet spredt, og naar der indtræder det Tilfælde, som jo meget let kan tænkes, at for Exempel et Par forsikrede Landsbyer blive lagte i Afse, meget let kunne hende, at der bliver Tale om ret anseelige Bidrag fra Medlemmernes Side. Naar der saa ikke have nogen Reservefond at ty til, skal jo hele Erstatningssummen indrives, og det er da i det Mindste for mig et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om der ikke let kunde indtræde Forhold, hvorunder man vilde komme til at forurette Panthaverne, hvis Ret jo først kommer efter Forsikringsens Ret til Kontingentet. Det staar derfor ogsaa i det Mindste for mig som et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om der er nogen Grund til nu at opgive, hvad dette Thing enstemmig vedtog

iffor, nemlig at der skal opstilles Forbringeren paa en Reservefond. Der er endnu et Punkt, som jo selvfølgelig spiller en meget vigtig Rolle ved denne Sag, hvad ogsaa flere af de ærede Tale i Dag have indrømmet; det er Spørgsmaalet om Udgang til at udtræde af en Forening og indtræde i en anden. Spørgsmaalet reiser sig jo af Hensyn til Panthaveren, og det forekommer mig nu at være det i og for sig Naturlige, at Ingen kan udtræde af den Forsikringsforening, hvori han er, uden at have Panthaverens Samtykke dertil. Jeg vil for det Første med Hensyn til dem, der for Dieblisset ere indtagne i Landbygningernes almindelige Brandforsikring, bemærke, at der forekommer Sagen mig at være ganske klar; thi der have jo Panthaverne efter den bestaaende Lovgivning og efter de Regler, der gjaalder, da de laante deres Penge ud, Ret til at forlange, at Eiendommen ikke uden deres Samtykke udtræder af den almindelige Brandforsikring for at indtræde i en anden Forsikring. Det er, som sagt, en Ret, de have efter den Lovgivning, der bestod den Gang, de laante deres Penge ud, og i Senhold til hvilken de have udlaaet deres Penge. Man vil nu sige, at selv om man gav en Ret til at udtræde, saa vilde ingen Eiendomsbesidder benytte sig deraf, idet han ikke vilde vove det overfor sin Panthaver, som jo kunde straffe ham med at opsige Prioriteten. Dertil vil jeg svare, at det for det Første ikke er sagt, at Panthaveren kan gjøre det, idet der er mange Tilfælde, hvor en Panthaver er forpligtet til at lade sin Kapital blive staaende uopsagt i en Række af Aar, og hvis man saa slaar fast ved Loven, at det er tilladt at udmelde sig af den Brandforsikring, hvori man var, da man fik Pengene tillaans, og træde ind i en anden, vil Panthaveren ikke af den Grund kunne opsige Laanet. Det er aldeles klart, at der ikke vil være noget Rettsstridigt i dette eller noget Brud paa Pantekontrakten. Jeg tror nu ogsaa, at der faktisk er en ikke ringe Forskjel mellem de to Ting, om man siger, at Panthaverens Samtykke skal have, eller man blot siger, at Panthaveren kan sige op bagefter. Men i hvert Fald mener jeg, at, hvis det er lige kraftigt, hvad der i saa Henseende bestemmes, kan man heller ikke have Noget imod den anden Regel. Det forekommer mig derfor at være en Ting, man ikke kan komme bort fra, at, naar en Person er indtaget i en Brandforsikringsforening, hvor Panthaveren enten i Senhold til den bestaaende Lovgivning eller ved en udtrykkelig Vedtagelse i Pantebrevet har stipuleret sig, at man ikke kan udtræde af denne Brandforsikringsforening uden hans Samtykke, kan der ikke gjøres Brud paa dette ved Loven, eller det bør i alt Fald ikke ske. Naturligvis kan man gjøre det, hvis man fra alle Sider bliver enig derom, eftersom Lovgivningsmagten er almægtig over alle Forhold, og, hvis den vil, ogsaa kan gjøre Indgreb i de private For-